

4. postna nedelja B

Z milostjo ste namreč odrešeni po veri, vendar to ni iz vas, ampak je Božji dar. (Ef 2,8)

Prvo berilo

2. kroniška knjiga 36,14-16.19-23

Tiste dni so vsi vodilni duhovniki in ljudstvo kopicili nezvestobo, posnemali vse gnusobe narodov in oskrunili Gospodovo hišo, ki si jo je dal posvetiti v Jeruzalemu. Gospod, Bog njihovih očetov, jim je po svojih poslancih spet in spet pošiljal opomine, ker se mu je smililo njegovo ljudstvo in njegovo prebivališče. Toda zasmehovali so Božje poslanca, zaničevali njegove opomine in zasramovali njegove preroke, dokler ni Gospodov srd na ta narod tako vzkípel, da ni bilo več ozdravljenja. Kaldejci so zažgali Božjo hišo, podrli jeruzalemsko obzidje in požgali z ognjem vse palače v njem, da so pokončali vso dragoceno opremo v njih. Kar jih je ušlo meču, so odpeljali v ujetništvo v Babilon. Bili so sužnji kralju in njegovim sinovom do začetka perzijskega kraljestva, da se je izpolnila Gospodova beseda v Jeremijevih ustih: Dokler dežela ni zadostila za svoje sobote, je morala vse dni, ko je bila opustošena, počivati, dokler se ni dopolnilo sedemdeset let. V prvem letu perzijskega kralja Kira je Gospod – da se je izpolnila Gospodova beseda v Jeremijevih ustih – obúdil duha perzijskega kralja Kira, da je razglásil po vsem svojem kraljestvu in tudi pisno naznanil: "Tako govori perzijski kralj Kir: 'Vsa kraljestva na zemlji mi je dal Gospod, Bog nebes, in mi naróčil, naj mu sezidam hišo v Jeruzalemu, ki je v Judeji. Kdor med vami je iz vsega njegovega ljudstva, naj bo z njim Gospod, njegov Bog, in naj odide.'"

Drugo berilo

Efežanom 2,4-10

Bratje in sestre, Bog, ki je bogat v usmiljenju, nas je zaradi velike ljubezni, s katero nas je vzljubil, čeprav smo bili zaradi prestopkov mrtvi, skupaj s Kristusom oživil – po milosti ste bili namreč rešeni – in z njim nas je obúdil in nas posádil v nebesa v Kristusu Jezusu, da bi v prihajajočih vekih pokazal v svoji dobrosrčnosti do nas v Kristusu Jezusu čezmerno bogastvo svoje milosti. Z milostjo ste namreč odrešeni po veri, vendar to ni iz vas, ampak je Božji dar. Niste odrešeni iz del, da se ne bi kdo hvalil. Njegova stvaritev smo, ustvarjeni v Kristusu Jezusu za dobra dela; zanje nas je Bog vnaprej pripravil, da bi v njih živeli.

Tisti čas je rekel Jezus Nikodemu: "Kakor je Mojzes povzdignil kačo v puščavi, tako mora biti povzdignjen Sin človekov, da bi vsak, kdor veruje, imel v njem večno življenje. Bog je namreč svet tako ljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina, da bi se nihče, kdor vanj veruje, ne pogúbil, ampak bi imel večno življenje. Bog namreč svojega Sina ni poslal na svet, da bi svet sodil, ampak da bi se svet po njem rešil. Kdor vanj veruje, se mu ne sodi; kdor pa ne veruje, je že sojen, ker ne veruje v ime edinorojenega Božjega Sina. Sodba pa je v tem, da je prišla luč na svet in so ljudje bolj ljubili temò kakor luč, kajti njihova dela so bila hudobna. Kdor namreč dela húdo, sovraži luč in ne pride k luči, da se ne bi razkrila njegova dela. Kdor pa se ravna po resnici, pride k luči, da se pokažejo njegova dela, ker so narejena v Bogu."

V premišljanje

Paradoks človekovega življenja je, da so znamenja smrti tolikokrat znamenja odrešitve in življenja. Vse do danes je stari simbol kače, ovite okoli palice, ostal znamenje zdravilstva in farmacije. Ponazarja možnosti medicine, da iz samo po sebi smrtnega strupa izdelata protistrup in zdravilo proti drugim boleznim. Kljub tej življenjski izkušnji pa bo težko in včasih tega od ljudi ne moremo pričakovati, da bi pritrdili Jezusovi pridigi smrti kot poti v življenje.

Vsi mi bi radi bili dvignjeni – a ne na križ. Vsi bi radi imeli večno življenje – a nihče od nas ne bi rad umrl. Ko gre za greh, krivdo in odtujitev od Boga, se zdi težje pogledati tej "bolezni" zavestno v oči in se tako aktivno izpostaviti bolečim posledicam, kakor pa vzdržati konsekvence, ki so povezane z grehom v širšem smislu te besede.

Da se človek upira zdravljenju, ki je najprej pač povezano z bolečino in trpljenjem, je pračloveški način obnašanja. S tem se srečamo že v stari zavezi. Prvo berilo opisuje, kako ljudstvo, da bi lahko bilo znova obnovljeno kot Izrael in Božje ljudstvo, mora skozi doživljanje trpljenja in občutek zapuščenosti od Jahveja v pregnanstvo. Če predolgo ravnamo proti življenju, potem nas nekoč kaka "terapija", ki je navadno bolj boleča, kakor pa tista, h kateri bi se morali odločiti, v to prisili. A tudi v tem položaju nas Bog ne pušča samih. Za Izrael je prišla pomoč od strani, od katere jo je najmanj pričakoval: od perzijskega kralja Kira, pravzaprav sovražnika.

Bog vedno znova poruši človeško pričakovanje. Ta izkušnja, ki se vedno znova vleče skozi zgodovino človekovega odnosa z Bogom, je zelo jasno formulirana v Pavlovem pismu Efežanom (2. berilo): kadar človek veruje, da se bo odrešil sam s pomočjo svojih rok, začenja premišljati v zelo omejenih kategorijah. Če pa vendarle sprejme, da odrešitev in celota sicer brezpogojno terjata njegovo sodelovanje in delo, saj Bog nikoli ne ravna proti človeku in brez njega, dokončna osvoboditev pa vendarle je dokončno Božje delo, tedaj je odrešitev brezmejna in onkraj vsakih človeških pričakovanj možna.

Nikodem, ki je prišel k Jezusu v noči, je v pogovoru z njim spoznal to človeško dinamiko, izraženo v podobi luči in teme. Še je okleval pred skokom v vero, skozi vso tisto temo. Znova ga srečamo na veliki petek, ko se udeležuje Jezusovega polaganja v grob. Morda je potreboval še to izkušnjo Jezusove smrti, da je lahko tvegala korak v življenje. Božja potrpežljivost in zvestoba sta brezmejni, Božje možnosti nedoumljive in tudi za nas brezštevne.